

Sygn. akt VII U 2608/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 sierpnia 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

po rozpoznaniu posiedzeniu niejawnym w dniu 1 sierpnia 2019 r. w Warszawie

sprawy R. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

o przeliczenie emerytury

na skutek odwołania R. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 12 kwietnia 2019 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

SSO Renata Gąsior

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., decyzją z dnia 12 kwietnia 2019 r., znak: (...), odmówił R. G. uchylecia decyzji organu rentowego z dnia 4 listopada 2013 r., znak: (...), ustalającej wysokość świadczenia emerytalnego oraz stwierdził jej wydanie z naruszeniem prawa. W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy wskazał, że zgodnie z treścią art. 146 § 1 k.p.a. uchylenie decyzji z powodu orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją na podstawie, którego została wydana decyzja, nie może nastąpić jeżeli od dnia doręczenia decyzji upłynęło 5 lat. Jednocześnie postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wznowił postępowanie w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r. w sprawie emerytury zakończone decyzją z dnia 4 listopada 2013 r. (decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 12 kwietnia 2019 r., znak: (...), postanowienie z dnia 12 kwietnia 2019r.- nienumerowana dokumentacja zgromadzona w aktach organu rentowego).

W dniu 10 maja 2019 r. ubezpieczona **R. G.** złożyła odwołanie od powyższej decyzji z dnia 12 kwietnia 2019 r., znak: (...), domagając się jej zmiany i przyznania prawa do ponownego przeliczenia świadczenia emerytalnego. W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 12 marca 2019 r. złożyła w organie rentowym wnioski o ponowne przeliczenie emerytury na podstawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r., który uznał art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 39 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 września 2017 r., w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w (...) r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, za niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Dodała, że Konstytucja RP gwarantuje równe traktowanie wszystkich obywateli, jednak organ rentowy naruszył w/w zasadę, na skutek czego poniosła ona wymierną szkodę finansową. Wskazała także, że w 2013 r. po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego wystąpiła do organu rentowego o przeliczenie świadczenia emerytalnego i otrzymała decyzję odmowną. Stwierdziła, że od tego momentu upłynęło 5 lat, natomiast wyrok Trybunału Konstytucyjnego zapadł kilka miesięcy po upływie wskazanego powyżej okresu czasu.

Stwierdziła, że w jej przypadku powinien znaleźć zastosowanie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2019 r. poz. 39 ze zm.) zgodnie, z którym w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość. Na poparcie swojego stanowiska ubezpieczona powołała się na wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi (III AUa 1750/12), wyrok Sądu Okręgowego w Kaliszu (V U 1017/13) i postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 kwietnia 2004 r. (Sk 32/01) zgodnie, z którymi do przywrócenia stanu konstytucyjności należy wykorzystać ustawy zwykłe, a taką ustawą jest ustawa o emeryturach i rentach z FUS (odwołanie z dnia 10 maja 2019 r. k. 3 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 24 maja 2019 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)** Oddział w W. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Uzasadniając swe stanowisko, organ rentowy powołał argumentację analogiczną, jak w treści zaskarżonej decyzji. Zakład Ubezpieczeń Społecznych jeszcze raz podkreślił, że zgodnie z treścią art. 146 § 1 k.p.a. uchylenie decyzji z powodu orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją na podstawie, którego została wydana decyzja, nie może nastąpić jeżeli od dnia doręczenia decyzji upłynęło 5 lat. W takim przypadku, zgodnie z art. 151 k.p.a. organ ogranicza się do stwierdzenia wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem prawa oraz wskazuje okoliczności z powodu, których nie uchylił tej decyzji. W związku z tym, że od dnia doręczenia decyzji z dnia 4 listopada 2013 r. upłynęło 5 lat, to nie było możliwe jej uchylenie (odpowiedź na odwołanie z dnia 24 maja 2019 r. k. 4 a.s.).

Postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2019 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie na podstawie przepisu art. 148¹ § 1 i 2 k.p.c. dopuścił dowód z dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. dołączonych do kat niniejszej sprawy, a dotyczących R. G. (postanowienie z dnia 1 sierpnia 2019 r. k. 10 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

R. G., ur. w dniu (...), w dniu 16 września 2013 r. złożyła w organie rentowym wniosek o przyznanie na jej rzecz prawa do emerytury w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego. W rozpoznaniu powyższego wniosku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. decyzją z dnia 4 listopada 2013 r., znak: (...) przyznał na jej rzecz emeryturę od dnia 12 października 2013 r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Organ rentowy wskazał, że podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przyznano emeryturę. Jednocześnie zaznaczył, że emerytura stanowi równowartość kwoty, będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, które ustalono na dzień osiągnięcia wieku emerytalnego. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, ustalając wysokość świadczenia emerytalnego w systemie zdefiniowanej składki, przyjął kwotę składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w kwocie 188.010,99 zł, kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 456.228,61 zł, sumę kwot pobranych emerytur po uwzględnieniu kwoty wypłaconego wyrównania w wysokości 165.573,29 zł oraz średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 253,00 miesięcy. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ww. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i wyniosła do wypłaty 1.891,96 zł. Jednocześnie organ rentowy zawiesił wypłatę świadczenia wskazując, że jest ono mniej korzystne wobec, czego emerytura będzie wypłaca w kwocie 2.657,23 zł ustalona pod symbolem (...) (wniosek z dnia 16 września 2013 r., decyzja z dnia 4 listopada 2013 r., znak:(...)- nienumerowana dokumentacja zgromadzona w aktach organu rentowego).

W dniu 21 lipca 2015 r. ubezpieczona R. G. złożyła w organie rentowym wniosek o doliczenie do jej stażu ubezpieczeniowego okresu nauki w szkole wyższej, o którym mowa w art. 7 pkt. 9 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Decyzją z dnia 19 sierpnia 2015 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił ubezpieczonej przeliczenia świadczenia emerytalnego wskazując, że okres nauki w szkole wyższej, o którym mowa w powołanym art. 7 pkt. 9 ustawy emerytalnej, przypadający przed dniem 1 stycznia 1999 r. został uwzględniony

w pełnym wymiarze (decyzja z dnia 19 sierpnia 2015r., znak: (...)- nienumerowana dokumentacja zgromadzona w aktach organu rentowego).

Wyrokiem z dnia 6 marca 2019 r., wydanym w sprawie o sygn. P 20/16 Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 39 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 września 2017 r., w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w (...) r. kobiet, które przed dniem 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy. W uzasadnieniu cytowanego wyżej wyroku Trybunał Konstytucyjny wskazał, że wprowadzony ustawą emerytalną nowy system świadczeń emerytalnych przewiduje jedynie przejściowe utrzymanie preferencyjnych rozwiązań, dotyczących możliwości nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym. Zasadniczo regulacja ta dotyczy tylko tych ubezpieczonych, którzy w dniu wejścia w życie tej ustawy (1 stycznia 1999 r.) osiągnęli, bez względu na płeć, wiek co najmniej 50 lat, a więc urodzili się nie później niż w dniu 31 grudnia 1948 r. Odstępstwo od tej zasady dotyczy osób, które urodziły się w latach 1949-1968. Jest ono obwarowane kolejnymi warunkami, w tym w szczególności uzależnione jest od spełnienia przesłanki nabycia prawa do emerytury do dnia 31 grudnia 2008 r. Możliwość nabycia prawa do emerytury na podstawie art. 46 w związku z art. 29 ustawy emerytalnej przez kobiety także nie dotyczy wszystkich kobiet urodzonych w latach 1949 -1968, lecz tylko tych, które urodziły się nie później niż do dnia 31 grudnia 1953 r. ze względu na wymóg nabycia prawa do emerytury do dnia 31 grudnia 2008 r. Zakwestionowane regulacje prawne dotyczą zatem jednolitej grupy kobiet, które zachowały prawo do uzyskania emerytury powszechnej po uprzednim pobieraniu emerytury wcześniejszej przysługującej po ukończeniu 55 lat. Do grupy tej należą kobiety urodzone w latach 1949-1953. Jednak po wejściu w życie z dniem 1 maja 2013 r. dodanego art. 25 ust. 1b tylko część z nich, a mianowicie kobiety urodzone w (...) r., zostały pozbawione możliwości zrealizowania prawa do powszechnej emerytury na dotychczasowych zasadach, bez pomniejszania podstawy obliczenia emerytury o kwoty pobranych emerytur wcześniejszych. W konsekwencji z jednolitej kategorii podmiotów podobnych wyodrębniona została grupa kobiet z rocznika 1953, która podobnie jak pozostałe kobiety należące do tej kategorii nabyła co prawda prawo zarówno do emerytury wcześniejszej, jak i powszechnej, lecz przy obliczaniu tego ostatniego świadczenia znajdują zastosowanie wobec nich odmienne, mniej korzystne zasady od tych, które obowiązywały przy obliczaniu emerytury powszechnej kobietom urodzonym w latach 1949-1952. Tymczasem świadczenia te mają cechę wspólną, relewantną ze względu na treść zaskarżonej regulacji, a mianowicie miały one umożliwić osobom w wieku starszym, ze stosunkowo długim stażem ubezpieczenia, zachowanie przywileju przejścia na wcześniejszą emeryturę i możliwość uzyskania kolejnej emerytury po osiągnięciu powszechnie obowiązującego wieku emerytalnego. Ich celem było więc łagodzenie skutków likwidacji uprawnień emerytalnych obniżających wiek emerytalny, co było jednym z głównych założeń reformy emerytalnej. Z tego też względu rozwiązania te miały charakter przejściowy i były adresowane do określonej kategorii podmiotów. W związku z powyższym, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że zastosowanie art. 25 ust. 1b wobec kobiet urodzonych w (...) r., pobierających emeryturę na podstawie przepisów art. 46 ustawy emerytalnej, które nie mogły nabyć prawa do emerytury przysługującej z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego przed 1 stycznia 2013 r., kiedy wprowadzono nowe, mniej korzystne zasady w zakresie obliczania jej wysokości nieobowiązujące pozostałe roczniki kobiet należące do kategorii ubezpieczonych uprawnionych do ustalenia emerytury po emeryturze, narusza zasady równości w prawie do zabezpieczenia społecznego i jest przez to niezgodny z art. 67 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 1 Konstytucji. Powyższe orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego weszło w życie z dniem 21 marca 2019 r.

W dniu 12 marca 2019 r. ubezpieczona R. G. złożyła w organie rentowym wniosek o ponowne przeliczenie emerytury na podstawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r., który uznał art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 39 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 września 2017 r., w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w (...) r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, za niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (wniosek z dnia 12 marca 2019 r. - nienumerowana dokumentacja zgromadzona w aktach organu rentowego).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., decyzją z dnia 12 kwietnia 2019 r., znak:(...)odmówił R. G. uchylecia decyzji organu rentowego z dnia 4 listopada 2013 r., znak: (...), ustalającej wysokość świadczenia emerytalnego oraz stwierdził jej wydanie z naruszeniem prawa. W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy wskazał, że zgodnie z treścią art. 146 § 1 k.p.a. uchYLECIE DECYZJI z powodu orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją na podstawie, którego została wydana decyzja, nie może nastąpić jeżeli od dnia doręczenia decyzji upłynęło 5 lat. Jednocześnie postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wznowił postępowanie w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r. w sprawie emerytury zakończone decyzją z dnia 4 listopada 2013 r. (decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 12 kwietnia 2019 r., znak: (...), postanowienie z dnia 12 kwietnia 2019r.- nienumerowana dokumentacja zgromadzona w aktach organu rentowego).

Powyższy stan faktyczny, Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy oraz aktach rentowych odwołującej. Zdaniem Sądu, powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie R. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 12 kwietnia 2019r., znak: (...) jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Na wstępie należy zważyć, że zgodnie z art. 148¹ § 1 kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U. z 2019 r. poz. 1460) Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Analizując treść złożonych przez strony i zgromadzonych w aktach rentowych dokumentów, Sąd uznał, że okoliczności faktyczne nie były w sprawie sporne. Spór nie dotyczył faktów lecz prawa, wobec czego Sąd na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c. uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wznowił postępowanie w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r. w sprawie emerytury zakończone decyzją z dnia 4 listopada 2013 r. Instytucja wznowienia postępowania stanowi nadzwyczajny tryb procedury administracyjnej, gdyż umożliwia uchYLECIE DECYZJI ostatecznych, co stanowi wyjątek od zasady trwałości tych decyzji, zawartej w art. 16 k.p.a. Tryb ten znajduje zastosowanie w przypadku wystąpienia w postępowaniu wad określonych w art. 145 § 1 oraz w sytuacji, gdy zaistnieje przesłanka wskazana w art. 145a § 1 k.p.a. Zgodnie z treścią powołanego wyżej przepisu art. 145a § 1 k.p.a. można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja. Stwierdzenie, czy przyczyna wznowienia postępowania rzeczywiście wystąpiła w sprawie i jakie z tego wynikają skutki dla rozstrzygnięcia sprawy, mogą być wyłącznie efektem postępowania przeprowadzonego po wydaniu postanowienia na podstawie przepisu art. 149 § 1 i muszą być wyrażone w decyzji wydanej w oparciu o art. 151 k.p.a. Badając wystąpienie przesłanki określonej w treści przepisu art. 145a § 1 k.p.a., organ rentowy na wstępnym etapie postępowania bada wyłącznie, czy zachowano ustawowy termin do wniesienia żądania. W przypadku spełnienia tego warunku, po wznowieniu postępowania w drodze postanowienia, organ prowadzi następnie w myśl przepisu art. 149 § 2 k.p.a. postępowanie, co do przyczyn wznowienia i co do rozstrzygnięcia istoty sprawy. Na tej podstawie należy zatem ocenić, że organ rentowy prawidłowo wznowił postępowanie z przesłanki art. 145a § 1 k.p.a.

Przepis art. 146 § 1 stanowi jednak, że uchylenie decyzji z przyczyn określonych w art. 145 § 1 pkt. 3-8 oraz w art. 145a nie może nastąpić, jeżeli od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji upłynęło pięć lat, co oznacza, że organ administracyjny rozpoznający sprawę po wznowieniu postępowania musi badać nie tylko, czy istniały przyczyny wznowienia podane w art. 145 § 1 k.p.a., ale także czy na przeszkodzie ewentualnemu rozstrzygnięciu sprawy, co do istoty nie stoją okoliczności, o jakich mowa w cytowanym art. 146 k.p.a. (por wyrok NSA z dnia 17 września 1999 r., sygn. akt I SA 1956/98). Artykuł ten zawiera bowiem dwie przesłanki negatywne (zawarte w § 1 i § 2 art. 146) ograniczające dopuszczalność uchylenia decyzji administracyjnej w trybie wznowienia postępowania. Wystąpienie tych przesłanek nie ogranicza dopuszczalności wznowienia postępowania, dlatego zasadnie organ rentowy wznowił to postępowanie. Powyższe ogranicza wyłącznie możliwość organu rozstrzygnięcia we wznowionym postępowaniu sprawy co do istoty. Tak więc, gdy w rozpatrywanej sprawie wystąpi jedna z przesłanek wskazanych w art. 146 k.p.a., organ będzie zobligowany do wznowienia postępowania w drodze postanowienia, jego skutkiem nie będzie jednak uchylenie decyzji, lecz zgodnie z art. 151 § 2 k.p.a. stwierdzenie wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem prawa. Upływ terminów, o których mowa w art. 146 § 1 k.p.a. stanowi negatywną przesłankę do uchylenia w trybie wznowieniowym decyzji i jest bezwarunkowy, niezależny od okoliczności, które spowodowały ich upływ. Termin taki nie może być przywrócony na podstawie przepisu art. 58 k.p.a., a jego upływanie pozbawia organ administracyjny prowadzący wznowione postępowanie możliwości orzeczenia, co do istoty i ewentualnego uchylenia lub zmiany decyzji wydanej w postępowaniu zwykłym (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 listopada 2005 r., sygn. akt VII SA/Wa 463/05 oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 kwietnia 2009 r., sygn. akt II OSK 124/09).

W przypadku upływu 5 lat od dnia doręczenia decyzji ostatecznej, organ prowadzący wznowione postępowanie nie ma podstaw do uchylenia decyzji lub jej zmiany z przyczyn określonych w art. 145 § 1 pkt. 3-8 k.p.a. oraz w art. 145a, traci więc podstawę do badania, czy decyzja ta powinna lub nie powinna być uchylona bądź zmieniona, może jedynie wydać decyzję stwierdzającą wydanie tej decyzji z naruszeniem prawa. Przepis art. 146 § 1 k.p.a. określając początek biegu wskazanego w nim terminu posługuje się pojęciem „dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji” nie wskazując cech tego doręczenia lub ogłoszenia ani tym bardziej jego adresatów. Pozwala to na przyjęcie, że chodzi o doręczenie lub ogłoszenie decyzji wobec osób biorących udział w postępowaniu, które podlega wznowieniu. Pogląd ten potwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 12 stycznia 2009 r., sygn. akt II OSK 1776/07, precyzując, iż chodzi o doręczenie ostatecznej ze stron, której decyzję doręczono. Jak wynika z akt niniejszej sprawy, od dnia doręczenia odwołującej R. G. decyzji z dnia 4 listopada 2013 r. do dnia wydania przez Trybunał Konstytucyjny orzeczenia z dnia 6 marca 2019 r. upłynęło 5 lat, co odwołująca sama przyznała w treści odwołania. Z kolei jak już zostało wskazane przepis art. 146 § 1 stanowi, że uchylenie decyzji z przyczyn określonych w art. 145 § 1 pkt 3-8 oraz w art. 145a § 1 k.p.a. nie może nastąpić, jeżeli od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji upłynęło pięć lat, co oznacza, że organ rentowy nie może zmienić ani uchylić zaskarżonej decyzji, może jedynie wydać decyzję stwierdzającą wydanie tej decyzji z naruszeniem prawa. Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. prawidłowo zatem odmówił ubezpieczonej uchylenia decyzji z dnia 4 listopada 2013 r. oraz stwierdził jej wydanie z naruszeniem prawa. W tym przypadku strona nie może także uzyskać przywrócenia terminu na podstawie art. 58 k.p.a. Termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania administracyjnego z przyczyny orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, określony w art. 145 lit. a § 2 k.p.a., jest terminem o charakterze procesowym, wobec czego ma do niego zastosowania instytucja przywrócenia terminu (por. wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 24 listopada 2010 r., (...) SA(...))

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, o czym orzekł w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć (...)